

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم

بدین بوم و برزنده یک تن مباد
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Ideological

مسائل ایدئولوژیک

درویش وردک

۲۶ اگست ۲۰۱۵

مجلس شصت و دوم (در توحید)

قسمت پنجم

شیخ رضی الله عنه در ادامه فرمودند: ای زاهدان، ای عابدان، اخلاص داشته باشید، وگرنه مدعی پیروی نباشید. نماز روزه می آورید، خشونت در لباس و طعام راعیت می کنید، منتهی در اعمالتان اخلاص مشاهده نمی شود، بلکه هوی و هوس و نفس در آن مداخله (تام) دارند. بدانید اولیاء الله را اعمالی غیر از این است آنان اخلاص قلب را پشتوانه اعمال قرار داده اند، و با تمام مقدرات سازگار و موافقتند، حدود و اوامر شرع را چه در ظاهر و چه باطن رعایت می کنند، آشکار و نهانشان با خداست، حق هر کس را بدستش می دهند، حق کتاب الله را دارا می نمایند، و به سنت رسول اکرم (صلی الله علیه وسلم) پای بندند، حق علم خدائی را که در دلهایشان جای دارد بجای می آورند، حق نفس و قلب را ادما می کنند، دلهایشان بیاد خداست، و وجودشان در حال نیکی و خدمت به خلق الله.

مومن هرگاه برادرش را پند داد، ولی او نپذیرفت، باید بگوید، من آنچه را که لازم بود گفتم، و کارم را بخدا و امیدگذارم. عارف باشمشیر توحید و معرفت بانفوس خلق مبارزه می کند، و ماحصل کارش را به کسی واگذار می کند که به احوال بندگانش آگاه است.

بهترین چیزها نزد مومن عبادت است، بهترین چیزها را برای خاستن جهت نماز میداند، شیرین ترین اوقات رازمانی میداند، که در خانه نشسته و مومن بانگ نماز سر میدهد، و آوازشنیدن این آهنگ سرور و شادمانی در دلش ایجاد میشود، و شادمانه بسوی مسجد رهسپار میگردد، و اگر چیزی به همراه داشت، سائل را از آن بهره مند میکند، چون گفتار رسول اکرم (صلی الله علیه وسلم) را شنیده است که فرمود: «أَلَسَانِلُ هَدِيَّةُ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ أَلَى عَبْدِهِ» - (سائل هدیه خداست که برای بنده اش فرستاده است). چگونه شادمان نیست که میداند خداوند توسط فقیر از او وام گرفته است؟ این آداب مومن است. اما آداب عارف چگونه است؟

عارف حدود و موازین شرع را کاملاً رعایت میکند، و قلبش را از ورود غیر خدا نگهداری مینماید، هراسناک است از اینکه مبدا قلبش را نگاه کند و احياناً خوف غیر خدا را در آن مشاهده نماید، یا امید به غیری را در آن ببیند، دل را از تمام آلودگها پاک کرده، اتکاء بوسایل ظاهری و خلق را از آن رانده است، به دنیا و آخرت علاقه ای ندارد، چون تمام هم و غمش لفای خداوند است و بس، رسول اکرم (صلی الله علیه وسلم) فرموده است: «يَقُولُ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ يَوْمَ الْقِيَامَةِ لِعِبَادِهِ الْمُؤْمِنِينَ: أَتَرْتُمْ آخِرَتَكُمْ عَلَى دُنْيَاكُمْ، وَأَتَرْتُمْ عِبَادَتِي عَلَى شَهَوَاتِكُمْ، وَعَزَّتِي وَجَلَالِي مَا خَلَقْتُ الْجَنَّةَ إِلَّا لَكُمْ» - (خدای عزوجل در روز قیامت به بندگان مومن میفرماید: شما آخرت را بر دنیا ترجیح دادید، و بندگی مرا نیز بر شهوات و آرزوهایتان برتری دادید، سوگند به عزت و جلال جنت را نیافریده ام جز برای شما).

این گفتار خداوند است درباره این قوم، و اما قول اودرمورد دوستداران اینست که آنان رامخاطب قرار قرار داده میفرماید: «شمامرا بر همه آفریدگانم برتری دادید، حس اتکاء بخلق را از دل بیرون رانیدید، لذا شما رابه موهبت لقای خود مفتخر میدارم و بقرب خود میرسانم، شما بندگان برحق منید».

از اولیاء کسانی هستند که از طعام و شراب بهشت برخوردارند، آنچه که درجنت است از دیدشان پنهانست، وعده دیگر کسانی هستند که از اکل و شرب چشم پوشیده اند، و از مردم کناره گرفته، و پنهان از چشم مردم عمری طولانی دارند، به برکت وجود آنان است که از آسمان باران میبارد، و از زمین گیاه میروید، و آنانند که دافع بلایند از مردم. فرشتگان طعام و شرابشان ذکر حق و تسبیح و تهلیل است، که غالب اولیاء الله رانیز طعام و شراب نیر همین است.

اما شما که نور چشم شیطانید و بنده او، بدانید که هیچ بزرگواری و کرامتی ندارید، ببانید خدمت شیطان نفس را ترک کنید و از اودور شوید، و با گامهای قلب بسوی خدا برگردید، و از اوبخواهید شمارا توفیق خدمتی عنایت کند که موجب رضای اوباشد، درخواست کنید که شما رابه گنجینه فنا ناپذیر که همان رضایت حق است راهبری نماید، و به چراغ هدایتی راهنمائیتان کند که هیچگاه خاموش نمی گردد، درخواست نمائید که بغض دنیا را در دلتان ایجاد کند، و حب آخرت را نصیبتان گرداند، وقتی به این موهبت رسیدند، آنگاه درخواست نمائید تا حب آخرت رانیز از قلوبتان زایل کند، و جز حب ذات اقدس خود چیزی را در آن باقی نگذارد. اما تو که بنده مردمی و چاکر سبب های ظاهری، نمی توانی که این منزلت را بیابی. اگر بنده خالق می بودی، تمام نیاز مندیهای خود را بدو اگذار میکردی.

چرا چیزی میگوئید که رفتار تان آنرا تکذیب می کند؟ ، مگر قول خدای عزوجل را نشنیده اید که فرموده است: **يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لِمَ تَقُولُونَ مَا لَا تَفْعَلُونَ، كَبُرَ مَقْتًا عِنْدَ اللَّهِ أَنْ تَقُولُوا مَا لَا تَفْعَلُونَ**»-(ای کسانی که ایمان آورده اید چرا چیزی میگوئید که بدان عمل نمی کنید، گفتار بدون کردار نزد خداوند موجب خشم است. سوره صف آیه ۳).

فرشتگان موکل شما از وقاحت و بی شرمی تان در شگفتند، از بسیاری دروغتان تعجب می کنند، از اینکه در توحید تان صادق نیستید در عجب اند. تمام سخنان تان درباره ارزانی و گرانست، درباره احوال سلاطین و توانگران است، که فلانی چه خورد و دیگری چه پوشید، و با که ازدواج کرد، که توانگر است و که درویش، بدانید که تمام اینها هوا و هوس است و موجب عقوبت، توبه کنید و از این گناهان دست بردارید، بسوی خدای خود برگردید، خدای را یاد کنید و دیگران را فراموش نمائید. ثبات گفتار من نشانه ایمان است، و گریز از آن علامت نفاق. ای کسی که مرا طعنه میزنی، بیات احوال هر دومان را بر محک شرع زنیم، تا غل و غش افعال هویدا شود، و آنکه اعمالش ناخالص در آمد شایسته طعن و ملامت باشد، پس پیش آی و بسان نامرد پنهان مشو. وای بر تو! شگفتا! بزودی از نتیجه اعمالت باخبر خواهی شد.

بار خدایا، توبه مانرا بپذیر، و در دنیا و آخرت رسوایمان مگردان.

«وَأَتْنَا فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي الْآخِرَةِ حَسَنَةً وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ»